

Sygn. akt II Ka 151/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Krajewska - Sińczuk

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku

sprawy G. J.

obwinionego o wykroczenie z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

z powodu, apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 17 grudnia 2015r., sygn. akt VII W 634/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną wobec obwinionego karę grzywny obniża do 1000 (jeden tysiąc) złotych; zwalnia obwinionego od opłaty za obie instancje i od wydatków w sprawie stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 151/16

UZASADNIENIE

G. J. został obwiniony o to, że upoczywie nie wpłacał na konto tut. Urzędu Skarbowego zaliczek na podatek VAT za 2015r. tj.

I. w (...) sp. jawna – za m-c styczeń 2015r. w kwocie 26.805,98 zł w terminie do 25.02.2015r., za m-c luty 2015r. w kwocie 25.997,44zł w terminie do 25.03.2015r., za m-c marzec 2015r. w kwocie 65.650,27zł w terminie do 27.04.2015r., za m-c kwiecień 2015r. w kwocie 35.748,12 zł w terminie do 25.05.2015r., za m-c czerwiec 2015r. w kwocie 38.324,75zł w terminie do 27.07.2015r.

II. w (...) sp. z o.o. – za m-c styczeń 2015r. w kwocie 2.518,20 zł w terminie do 25.02.2015r., za m-c marzec 2015r. w kwocie 2.531zł w terminie do 27.04.2015r., za m-c kwiecień 2015r. w kwocie 1.105,20 zł w terminie do 25.05.2015r., za m-c maj 2015r. w kwocie 5.573,20 zł w terminie do 25.06.2015r., za m-c czerwiec 2015r. w kwocie 2.890,83zł w terminie do 27.07.2015r.,

kwota podatku nie wpłaconego w terminie /uszczerpienie łączne/ wynosi 204.254,16zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. obwinionego **G. J.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za czyn ten na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w kwocie 2.000 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 200 złotych oraz kwotę 100 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony. Zaskarżając to orzeczenie w całości wniósł o jego zmianę i uniewinnienie go od popełnienia zarzuconego mu czynu i zwolnienie go od kosztów sądowych, ewentualnie w przypadku uznania jego winy o odstąpienie od wymierzenia kary lub o wymierzenie kary grzywny w wysokości 1.000 zł oraz zwolnienie go od opłaty na rzecz Skarbu Państwa oraz pozostałych kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest zasadna jedynie częściowo, a mianowicie w zakresie dotyczącym zarzutu orzeczenia w zaskarżonym wyroku niewspółmiernej kary grzywny i zasadności zwolnienia go od kosztów sądowych i w takim zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, że Sąd orzekający dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na ustaleniu, iż G. J. dopuścił się przypisanego mu czynu. Argumenty podniesione w apelacji i jej uzasadnieniu, zmierzające do wykazania niewinności obwinionego należy potraktować jako polemiczne w stosunku do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Pomimo podjętej próby absolutnie nie wskazują one, które z ustaleń Sądu nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania. W istocie rzeczy kwestionują sprawstwo G. J., a jednocześnie obwiniony przyznaje, iż nie odprowadzał zaliczek na podatek VAT w okresie wskazanym w zarzucie, gdyż w pierwszej kolejności skoncentrował środki na wypłatę należności pracownikom i na utrzymanie obu firm na rynku. Nie budzi zatem wątpliwości, iż obwiniony jako osoba prowadząca od wielu lat działalność gospodarczą i mająca obowiązek wpłacać w terminie zaliczki na podatek VAT, znała konsekwencje nieczynienia tego, zwłaszcza, że przeciwko G. J. już wcześniej kierowany był do Sądu wniosek o ukaranie za analogiczne wykroczenie popełnione w okresie od stycznia do września 2012r. i Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013r. uznał go za winnego popełnienia wykroczenia z art. 57 § 1 kks i na podstawie art. 57 § 2 kks odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary. Mimo takiego rozstrzygnięcia G. J. nadal nie uiszczał w terminie zaliczek na podatek VAT, czym wykazał lekceważący stosunek wobec obowiązującego systemu prawnego. W tej sytuacji należało uznać, iż jego wina w zakresie zarzuconego mu wykroczenia jest niewątpliwa

Z drugiej strony biorąc pod uwagę trudną sytuację finansową firmy (...), w której obwiniony jest członkiem zarządu i firmy (...), której jest właścicielem, przedstawione w sprawie przez obwinionego działania zmierzające do ich utrzymania na rynku i sukcesywną poprawę ich kondycji, która również sprawiła, iż w chwili obecnej uiszcza on daniny na rzecz fiskusa w terminie, Sąd Odwoławczy uznał, że należy obwinionego ukarać za przypisane mu wykroczenie, jednakże karą niższą, niż uczynił to Sąd I instancji. Uznał zatem, że w realiach niniejszej sprawy, zważywszy na przedstawioną w apelacji aktualną stabilną, ale trudną sytuację finansową obwinionego oraz to, iż opóźnienia w uiszczeniu wskazanych zaliczek na podatek VAT nie były znaczne, orzeczona kara grzywny w kwocie 2.000zł jawi się jako rażąco surowa. Wyrok w tym zakresie wymaga korekty w postępowaniu odwoławczym poprzez obniżenie kary grzywny do kwoty 1.000 złotych. Przypomnieć należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). Oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 12 i 13 kks, stwierdzić należy, że z sytuacją taką w niniejszej sprawie mamy do czynienia. Zdaniem Sądu Okręgowego adekwatną karą będzie kara grzywny w kwocie 1.000 zł. Tak orzeczona kara jest w stanie zapobiec naruszeniu przez obwinionego prawa w przyszłości. Uwzględnia ona stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił. Zdaniem Sądu II instancji czyni ona również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc odpowiedniej reakcji dla tego typu zachowań. Jest przy tym współmierna do stopnia zawinienia oraz wystarczająca do tego, by podzielała na G. J. powstrzymując i uświadamiając nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. W ocenie Sądu odwoławczego tak orzeczona kara spełni również swoje zadania w zakresie

prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw. Zważywszy na wskazaną powyżej trudną sytuację finansową obwinionego Sąd II instancji uznał również za zasadne zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie, gdyż ich uiszczenie obok zasądzonej kary grzywny spowodowałoby dla niego w chwili obecnej zbyt ciężkie skutki.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł, jak w wyroku.